

אמר החכם

או להיפך שרי הו"ל ואינו נזכר מין אחד ממין חזירו ואם בירד והניח לאחר זמן אפילו לבו ביום כגון שברר שחרית לאכול בין הערבים חייב: ד' (יג) הבורר פסולת מתוך אוכל

פסולת

שולחן שלמה

יב. ואפילו היו שני מינים וכו' שרי. אולם בשעה שמוציא את

הקטנים או את הגדולים, יזהר שלא להניח כל מין בפני עצמו, אלא יניחם במעורב, דאל"כ אית ביה משום איסור ברירה. דמתברר שהוא מעונין להפריד בין שני המינים.

סעיף ד'

יג. הבורר פסולת מתוך אוכל. נלענ"ד חידוש גדול במי שנתערב לו קליע של רובה בין חפצים אחרים והוא חושש שמא ימצאנו מאן דהוא ויתעסק בו ועי"ז יבא לידי סכנה בכה"ג אם בורר ומוציא, אין זה חשיב בורר כיון שאין כוונתו למיין ולנקות את שאר החפצים המונחים שם שלא יהיו מעורבים עם קליע, אלא שמטרתו היא רק להוציא ולהרחיק את הקליע לפיכך בכה"ג לא חשיב בורר. ויש להסתפק בבורר פסולת מתוך אוכל אם במקרה הוא צריך דוקא לאותה פסולת כגון שהוא צריך לאותם הצרורות המעורבים בתוך החיטים^{לא} אי שרי בכה"ג אע"ג דהוי בורר פסולת או לאו.

לא, דחשיבי נמי כב' מינים, ואסורים מדין ברירה.

אמנם מי שבא לערוך את שולחנו ורוצה ליתן רק מצות שלימות לשם יופי, מותר להוציא מהקופסא גם את השבורות, שאינו רוצה בהם עכשיו, מידי דהוי אפירות גדולים וקטנים דשרינן לבררם. - ועיין לעיל סעיף ב' סוד"ה להניחו. -

ומותר לחפש בכרטסת כדי להוציא ממנה את הכרטיס הנחוץ לו עכשיו, דהוי דומיא דשני פירות המונחים זה ע"ג זה, והוא מוריד מין אחד ע"מ להגיע למין השני, דשרי. וכמו"כ אחר שהוציא את הכרטיס ממקומו, מותר לו לחפש את מקומו בכרטסת, כדי להחזירו לשם, דהא אינו מוציא שום דבר, רק מחפש את המקום הנכון, כדי להחזיר את הכרטיס לשם, בכה"ג אין זה חשיב בורר.

יא. ב, שם. ובמשנ"ב ס"ק ט"ו כתב דבשר של מיני עופות מחולקים מיקרי שני מינים לענין בורר, ע"כ. אמנם בעור של דג או של תרנגולת יתכן דחשיב כמין אחד עם גוף הדג או העוף ומותר להפרידו בכל גוונא גם כשאינו סמוך לסעודה.

לא. ועיין מש"כ בארוכה בנדון זה לקמן סעיף ה' ס"ק ט"ו.